

BIDSTONDEN.

„De mannen van Ninevé zullen opstaan in het oordeel met dit geslacht en zullen het veroordeelen, want zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jona; en ziet, meer dan Jona is hier.”
(MATTH. 12 : 41.)

Is iemand u eens de vraag deed, of gij wel eens bidt, zoudt ge u bijna beleedigd kunnen voelen.

Wie bidt er nu niet in een Christenland en in een tijd, als waarin wij leven!

Zelfs de Heidenen roepen hun goden aan. En wie niet meer bidt, zou men terecht „erger dan een Heiden” kunnen noemen.

En toch — het Woord Gods stelt voor het bidden zulke hooge eischen.

Het naderen tot God — het spreken tot Hem, vordert $\frac{3}{4}$ blanke oprechtheid.

En zoo er één deugd schaarsch is in onzen tijd, is het wel deze.

De Pers der volken geeft zelfs den indruk, dat men met de oprechtheid voorloopig afrekende.

Het bidden is een bij uitstek geestelijke werkzaamheid, en waar geeft men den voorrang aan het geestelijke in het leven onzer eeuw?

Is niet eer grof materialisme aan het woord en aan de daad? Gròf materialisme!

Mammondienst op groote schaal! Zucht om de eerste te zijn!

In het Evangelie is de man, die van verre stond, de oogen niet durfde opheffen naar den hemel, die zich op de borst sloeg en om genade kermde, het exempel van den bidder.

Maar waar zijn zulke tollenaars?

Waar is de verootmoediging, het bukken voor God, het belijden der misdaden, het erkennen van Gods recht in de gerichten!

We leven in een bangen tijd. De nood klimt.

Nog is de angst er niet, maar hij dreigt te komen.

En in dezen bangen nood hooren we weer van bidstonden.

En zeker, zoo ooit, dan is er nu plaats voor zulke uren, voor *biddagen*. Ik schrijf in het meervoud.

Zullen ze helpen?

De vraag is praktisch en klinkt bijna ongepast ironisch.

Maar de ironie is ernstig ditmaal. Hoogst ernstig.

Want er staat geschreven, in Mattheüs 7 vs. 7:

„Bidt en u zal gegeven worden.”

Dat klinkt absoluut.

En er staat ook geschreven, in Jakobus 4 vs. 3:

„Gij bidt en gij ontvangt niet.”

En dit klinkt eveneens absoluut.

En als òns nu dit laatste eens gold! Wat dan?

Ten bidstond gaan — dit moet meer wezen, dan met enkele honderden samen willen komen en ernstig willen luisteren naar wat één spreekt. Dat moet zijn: een zich stellen willen voor den Heere met een gevoel van schuld en verslagenheid, met een belijden der wereldzonden en der persoonlijke ongerechtigheden, met een erkennen, dat

de Heere God is, de Heilige, Wien men op duizend vragen niet één kan antwoorden.

„Doorgrond me en ken mijn hart, o Heer!” dat is de toon, waarin ons gebed moet gezet zijn.

„Is hetgeen ik denk, niet tot Uw eer?”

Hetgeen ik *denk*. Het bidden wordt al moeilijker.

Aan onze daden is niet altijd te zien wie we zijn.

Aan onze woorden is het niet altijd te hooren.

Hier bedriegt de schijn.

Maar zooals we denken, zoo zijn we.

En God kent ons, omdat Hij ons denken kent.

Daar is in ons bidden, zelfs in ons gemeenschappelijk bidden, een streng persoonlijk element. En nu vraagt wel de gemeenschappelijke schuld en de gemeenschappelijke nood een gemeenschappelijk gebed, maar de individuele stemmingen en toestanden verliezen hierbij hun waarde niet.

Moest niet eens Israël vluchten voor zijn vijanden, omdat er een ban in het leger was?

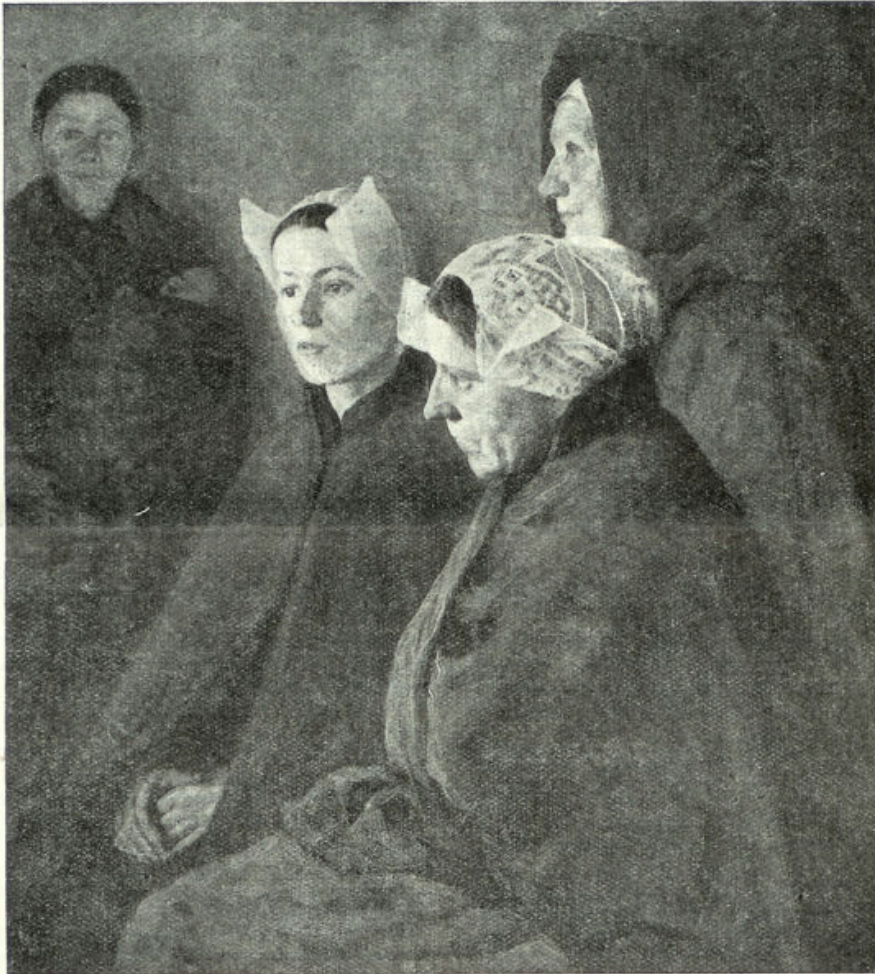
Een materialist, op wien een Babylonisch overkleed en wat goud zonderlinge bekoring had!

Achans denken en doen besliste voor het welvaren des ganschen volks.

Zulke Achans, zulke egoïsten bederven het altijd.

Lees er Jesaja en Amos en Micha maar eens op na!

En nu — zijn er nu geen schatten der goddeloosheid in de huizen? Zijn er nu geen bedrieglijke weegstenen? Zijn nu de handen vrij van bloed? Is er nu eerbied voor het recht? Niet voor het recht van den sterkste, maar voor dat van het zwakste?

Of hebben in veler geweten recht en onrecht sinds lang stuivertje gewisseld?

Dit al heeft iets te maken met onze bidstonden.

We mogen daarover toch wel eens ernstig gaan denken.

Er is een bidden, waarvan God zegt: Als gij het gebed vermenigvuldigt, hoor Ik niet.

Er is een zingen, waarvan Hij zegt: Ik mag het getier uwer liederen niet hooren.

Er kunnen bidstonden zijn, waarvan Hij zegt: Het is ongerechtigheid. Uw gezette tijden haat Mijn ziel.

Als dit ons eens gold!

Gods beloften houden haar kracht. Als Jezus zegt: Bidt en u zal gegeven worden — dan zegt Hij een waarheid. En dit geldt ook ons dagelijksch brood, waarom Hij ons zelf leerde bidden.

Als wij niet ontvangen, ligt dit niet aan Hem, maar aan ons. Wat ontbreekt ons toch!

Er is geen volksverootmoediging — er is geen bekeering, zelfs niet eens een Ninevitiesche bekeering.

Hindert ons dit wel? — De massa leeft zorgeloos.

Hebben wij daar last van? Wekt het in ons hart het gebed op voor de duizenden, die leven zonder God in de wereld?

De menschen zijn bang, dat ze geen steenkolen meer zullen kunnen krijgen en geen aardappelen.

Maar dieper gaat de vrees niet.

Hoe gedragen wij ons tegenover den oppervlakkigen geest van onzen tijd?

Maken wij misschien onzen tijd nog ernstiger dan hij al is?

Bidden is noodig en bidden helpt altijd, als het maar bidden is. Als het maar niet lijkt op het bidden der Fari-zeërs. Ze doen het veel en luid. Zij bidden, om gehoord te worden. Als de zede van stad en land het gedooft, doen ze het gaarne op der straten hoeken.

Jezus kon hun gebeden taxeeren, omdat Hij hun harten kende. Hij bracht hun bidden in verband met hun daden:

met hun handelen met weduwen, d. i. met hun gedrag tegenover het recht.

Dit juist is zoo'n factor van beteekenis.

Nu vooral — nu krant en tijdschrift het ons dag aan dag melden, dat het recht op de straten struikelt en valt en vertrappt wordt.

Vergeeten wij het toch niet, dat de oorlog met al zijn wee wel een strafgericht Gods is, dat voltrokken wordt over de arme wereld, maar dat de verantwoordelijkheid voor de gruweldaden komt voor de menschen. Zij zijn verward in hun eigen netten.

Gevallen in de kuilen, die ze groeven.

Gevangen in hun arglistigheid.

Overgegeven in het goëddunken huns harten.

Ze hebben zichzelf gezocht en nu hebben ze zichzelf gevonden.

Hun cultuur ontwikkelde zich tot het uiterste. Hun cultuur, die hun god was en nu hún duivel werd.

Nu is Romeinen 3 ook voor den ongelovige minder ongerijmd.

„Welker mond vol is van vervloeking en bitterheid.

Hun voeten zijn snel om bloed te vergieten.

Vernieling en ellendigheid is in hun wegen.

En den weg des vredes hebben zij niet gekend.”

Zoo zegeviert de Heilige Schrift over de ijdele filosofie der wereldwijzen.

Dat er kwame voor 't minst bij ons volk en bij de volken om ons een bekeering van allerlei boozen weg en van het geweld, dat in de handen der menschen is. Wie weet, God mocht Zich wenden van de hittigheid Zijns toorns.

Want nog staat tot onze vertroosting geschreven, dat Hij is een genadig en barmhartig God, lankmoedig en groot van goedertierenheid, Wiens barmhartigheden uitgaan naar de lijdende menschheid en zelfs naar het „vele vee.”

A. L. V. H.

